

Diplomová práce: městský bazén na Smíchovské náplavce  
Autor: Bc. Daniel Parachin  
Oponent: Ing. arch. Vojtěch Jeřábek

## Oponentní posudek diplomové práce

### Zadání

Předmětem diplomové práce Daniela Parachina bylo hledání ideální podoby typologie městského bazénu na exkluzivní parcele dosud neobsazeného předpolí smíchovského železničního mostu. Kromě samotného socio-typologického pátrání po současné adekvátní podobě městských lázní a pestrosti palety služeb, které mají nabízet, je tak hlavním architektonickým úkolem nalezení adekvátního obrazu domu na unikátním místě, kterým pražská náplavka bezesporu je.

### Architektonický návrh

Smíchovská náplavka je dá se říci dokonalým protipólem náplavky novoměstské: oproti pulzující farmašině a hipsteřině je zatím co se týče způsobu zapojení do života města mnohem více civilní, postupně se teprve hledající místo. Signifikantním pro tuto část náplavky je lineární park mezi Vltavou a rušným Horním nábřežím, který se postupně plánuje dostat do hry díky propojení se systémem parků nově plánované čtvrti Smíchov City. Z pohledu kontextu místa je tedy vsazení jednopodlažního, svým předobrazem lázeňského objektu do stávajícího parku velmi citlivým a chvályhodným krokem. Je proto škoda, že nedochází ještě k důslednějšímu propití stavby a parku: bazén zabírá celou hloubku pozemku od ulice k řece a park tak ukončuje, neleží *přímo v něm* a slibovanou kontinuitu zeleného pásu tak spíše přerušuje.

Asi málokterý návrh bazénu se obejde bez alespoň počáteční aluze antického ideálu římských therm. Daniel u klasicistního přepisu prvotního obrazu zůstává a tvoří z něj jádro svého návrhu. V úhelném kameni s padesátimetrovým bazénem koncentruje několik archetypálních architektonických forem, aby pak ve zbývajících částech – přílepcích a křídlech – vytvořil jeho soudobější doplněk. Tento přístup, mně v obecné rovině sympatický, ovšem vyústil v největší slabinu návrhu: namísto harmonicky spolu hrajícího nadčasového ansámblu jednotlivých částí souboru se na mnoha místech ozývá nesoulad vybraných nástrojů-forem, ze kterých Dan soubor vystavěl. K objevení rostlého klasicismu tak v návrhu nedochází: v půdoryse oblouky interferují s polygony, zejména v perspektivách jsou pak rovněž výškové návaznosti jednotlivých částí souboru více rozpačité, než přesvědčivé. Vzhledem k tomu, že hranice řešeného území nebyla zadána nijak striktně, možná by zvolené tradiční paletě nástrojů více svědčilo ještě volnější uspořádání jednotlivých částí, jejich rozpuštění v rámci parku.

Celý dům je zároveň postaven na kamenném soklu historické náplavky, který je pod něj podél zpevněného stávajícího zálivu nově prodloužen. Tato část návrhu zůstala v pouhém náznaku, nicméně představuje alespoň rámcový příslib možné říční plovárny a jejího zázemí (pakliže se někdy u nás dočkáme obratu k reálné ekologii a ve Vltavě tím pádem čistější vody). Na nový úsek náplavky je přímý sestup jak z parku, tak podél jižní strany lázeňského komplexu. Tato jižní cesta slouží zároveň jako vjezd do podzemního parkingu, což by při frekvenci, s jakou bude městský bazén navštěvován, jistě zasloužilo podrobnější rozpracování.

Jakkoliv je celkové formování souboru kostrbaté, řešení fasády v detailu je velmi kultivované a ten místy až patetický formalismus, který z pérových perspektiv čiší, by umělo obrousit. To je však ke škodě projektu zvizualizováno pouze na několika málo záběrech. Prefabrikované betonové panely v kombinaci s měděnou střechou zobrazují potřebnou a vhodnou nečasovost celoměstsky významného domu. Otazník mám u kazetových fasádních výplní nosného skeletu, které doplňují šedá hliníková okna. Díky nim je obraz stavby, která je zamýšlena jako občansky přívětivá a lázeňská, až přespříliš tvrdý a těžký. Za nešťastně vyřešený pak považuji vztah interiéru bazénové haly a parku, který je odbyt příliš polopaticky žlutobíle natřeným sklem, čímž jedno z es v rukávu návrhu spolehlivě pálí na prach.

Provozně dům funguje dobře, v takto klasicky komponovaném návrhu pak plánum škodí zejména ona tvarová kakofonie jednotlivých součástí, která zabraňuje jejich očekávatelné elementární čistotě. Rozpletení provozu na jednotlivá vlákna návštěvníků hlavního bazénu, zaměstnanců, výukového školního bazénu i rehabilitačního wellnes centra funguje dobře, chybí mi ovšem nějaká animace přesvědčivosti vstupních prostor domu: vestibulu, dvora a chodeb kolem něj. Co se zde děje, jakou mají tyto archetypální prostory funkci? Je bezvadné, že je pod zahradou ve dvoře ponechán rostlý terén a je zaléváný jímanou dešťovou vodou, ale člověku se derou na mysl spíše otázky po důvodnosti jeho existence.

Pouze ve velmi schematickém náznaku je pak zpracováno řešení interiéru, které by opět mohlo velmi pomoci odlehčení celé formy. Bohužel, zobrazení bazénové haly s retro svítidly na silných tyčích a dlaždičkami tomuto předpokladu dělá spíše medvědí službu. Oproti tomu skořepinová konstrukce bazénové haly i přilehlých exeder působí velmi filigránsky a lehce, zase má člověk pocit, že už už tam ten lázeňský esprit chytá...

## Hodnocení

Síla Danova návrhu tkví v samotné úvodní myšlence: nízký, lázeňský dům v parku s nadčasovou vizualitou i kvalitou. Hůře se mu pak podařilo tuto premisu naplnit konkretizací této představy: klasicismus a srostlice si spolu nerozumí, soudobá skladba fasády nemá svůj protipól v podobně jasně vyřčeném názoru na interiér. Návrh, požitkářsky skládaný z celé palety klasicistních figur, nesklouzává ke kýči a možná je to ku škodě - takhle často zůstane pouze u vyvanulého retra. Provozně v návrhu přitom všechno zdá se klape, pouze vždy v jednotlivých momentech chybí ten návazný krok k přesvědčení diváka, že se nejedná o utahanou konzervu, ale o promyšlený nečasový obraz, který se bude k naší potěše ve Vltavě zrcadlit dalších pár set let. Z mnoha momentů Danovy práce mám pocit, že by tu miskou vah ve svůj prospěch překlopit dokázal, jenom na to nezbyl čas, či se na návrhu podepsala neočekávaná apokalyptičnost celého semestru.

Diplomovou práci hodnotím známkou C a doporučuji ji k absolutoriu.

V Praze 26.6.2020



Ing. arch. Vojtěch Jeřábek